

Skriftlig redegørelse

(Redegørelsen er optrykt i den ordlyd, hvori den er modtaget).

Redegørelse af 1/6 05 om den sociale finansieringsreform – 2005.

(Redegørelse nr. R 11).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

På den del af det sociale område, hvor finansieringen tidligere var delt mellem kommunen og amtskommunen, blev der med virkning fra 1. januar 2002 indført en ny finansieringsstruktur (grundtakstmodel). Modellen sikrer en bedre sammenhæng mellem ansvaret for, at den rigtige hjælp bliver givet og finansieringen af ydelsen. Den bedre sammenhæng giver både kommuner og amtskommuner større mulighed for at styre området og sikre sammenhængen mellem kvalitet og udgifter til sociale tilbud.

Den sociale finansieringsreform overvåges med henblik på, at socialministeren årligt afgiver en redegørelse til Folketinget om udviklingen på området. Overvågningen bygger på redegørelser fra kommuner, amtskommuner og Regionale Udviklingsråd, der er nedsat i alle amter, og hvor brugerorganisationerne er repræsenteret, samt på kommunale og amtskommunale statistiske indberetninger til et centralt informations- og analysesystem og de økonomiske nøgletal på området.

Beklageligvis er offentliggørelsen af de kommunale regnskabstal for 2004 generelt forsinket, således at nøgletal ikke foreligger på tidspunktet for denne redegørelse. Nøgletallene vil blive oversendt til Folketingets Socialudvalg snarest muligt.

Redegørelsen for 2005, der dækker udviklingen frem til og med 2004 viser, at der ikke er sket markante ændringer i aktivitetsniveauet eller flyttet opgaver mellem kommunerne og amtskommunen. Det overordnede billede i forhold til det samlede sociale system er således et uændret udbud af foranstaltninger. Med hensyn til børn- og ungeområdet vurderer flere Udviklingsråd, at der er en tendens til øget brug af forebyggende foranstaltninger i borgerens nærmiljø.

Generelt oplever amtskommunerne, at kvaliteten i visitationssagerne er blevet bedre. Kommunerne er mere delte i deres opfattelse af udviklingen af sagsbehandlingskvaliteten. En del kommuner mener, at kvaliteten er uændret, lidt

færre at den er forbedret, og et lille antal oplever, at sagsbehandlingskvaliteten er blevet dårligere. Overordnet set er der dog en positiv tendens i vurderingerne af kvalitet i sagsbehandlingen i forhold til året før.

De fleste Udviklingsråd anfører, at kommunerne oplever, at sagsgangen er blevet tungere med reformen, og at den ændrede visitationsprocedure har medført flere arbejdsopgaver. Generelt vurderer både amtskommuner og kommuner dog, at implementeringen af reformen og større erfaringer med sagsforløb har forbedret betingelserne for sagsbehandlingen i det seneste år.

Flere kommuner og brugerorganisationer peger på, at sagsbehandlingstiden er blevet forlængt efter reformens indførelse.

Redegørelserne viser herudover, at grundtakstreformen har synliggjort udgifterne og givet øget fokus på sammenhængen mellem udgift og kvalitet.

Det tredje år med grundtakstreformen viser samlet, at reformen har været meget omfattende at implementere for kommuner og amtskommuner, men at implementeringsprocessen nu i det væsentlige er gennemført, og at samarbejdet mellem amtskommuner og kommuner er blevet forbedret i takt med, at rutiner og procedurer er blevet indarbejdet.

Det har imidlertid vist sig muligt at gå videre med endnu klarere ansvarsdeling og endnu klarere sammenhæng mellem beslutning og finansiering.

Med kommunalreformen vil de områder, som i dag er omfattet af grundtakstfinansiering, få en myndighed, kommunen, der samtidigt både har forsyningsansvaret og finansieringsansvaret.

Udviklingsrådene fortsætter med at følge udviklingen på grundtakstområdet, så længe ordningen gælder.

INDLEDNING

Denne redegørelse afgives til Folketinget i henhold til § 4 i lov nr. 489 af 7. juni 2001 (Lov om ændring af lov om social service og lov om hjemmesygeplejerskeordninger – indførelse af en grundtakstmodel for visse sociale serviceydelse i stedet for delt finansiering) med tilhørende bemærkninger, som ændret ved § 1 i lov nr. 1445 af 22. december 2004.

§ 4 i lov nr. 489 af 7. juni 2001 beskriver det overvågningssystem, der er etableret i tilknyt-

ning til indførelsen af finansieringsreformen (grundtakstreformen) på det sociale område med virkning fra 1. januar 2002.

På baggrund af overvågningen af finansieringsreformens implementering skal socialministeren årligt afgive en redegørelse til Folketinget om udviklingen på det område, der er omfattet af reformen – dvs. udvalgte sociale serviceydelser efter lov om social service (serviceloven). Overvågningen, der var begrænset til en 3-årig periode, blev ved lov nr. 1445 af 22. december 2004 videreført efter 2004.

De to første redegørelser blev afgivet til Folketinget i maj 2003 og juni 2004 og dækkede henholdsvis udviklingen i 2002 og udviklingen frem til og med 2003. Denne tredje redegørelse om udviklingen efter grundtakstreformens indførelse beskriver udviklingen frem til og med 2004.

Da nøgletal for udviklingen i 2004 ikke foreligger offentliggjort på tidspunktet for afgivelse af denne redegørelse, indgår disse ikke i redegørelsen.

FINANSIERINGSREFORMEN PÅ DET SOCIALE OMRÅDE

Den 1. januar 2002 trådte en finansieringsreform (grundtakstreformen) i kraft for visse ydelser og tilbud efter lov om social service. Der henvises til lov nr. 489 af 7. juni 2001 om ændring af lov om social service og lov om hjemmesygeplejerskeordninger (L 162 2000-2001): Folketingstidende 2000-2001, Till. A 4536, Till. A 4465, FF 4745, Till. B 1252, FF 8677, FF 8891, Till. C 861.

Reformen omfatter kommuner og amtskommuner, med undtagelse af Københavns og Frederiksberg kommuner og pr. 1. januar 2003 Bornholms Regionskommune.

I stedet for den tidligere delte finansiering mellem kommune og amtskommune er der indført et finansieringsprincip, hvorefter udgangspunktet er, at den myndighed, der beslutter og iværksætter tilbud efter serviceloven, selv fuldt ud afholder udgifterne til foranstaltningen eller tilbuddet. På voksenalrådet har finansieringsreformen fx medført, at udgifterne til kommunale støttetilbud til voksne i eget hjem ikke længe deles mellem kommunen og amtskommunen men afholdes fuldt ud af kommunen. På børn- og ungeområdet har reformen eksempelvis betydet, at kommunens udgifter til forebyggende

foranstaltninger for børn og unge afholdes fuldt ud af kommunen, hvor udgifterne tidligere blev delt med amtskommunen.

Som en undtagelse er der for visse – typisk mere omkostningskrævende eller specialiserede – tilbud og foranstaltninger indført en grundtakst. Grundtaksterne modificerer således princippet om, at hver myndighed – kommune eller amtskommune – selv afholder udgifterne for de tilbud, som de sætter i værk. Der er på denne måde taget højde for, at det fortsat har været et ønske, at både kommuner og amtskommuner løser opgaver på det sociale område.

Grundtakstmodellen har alene ændret reglerne om, hvordan udgifterne skal finansieres. Der er ikke sket ændringer i forhold til fx borgerens ret til ydelser og deres ret til at klage over afgørelser.

Sammenfattende beskrevet bygger reformen på målsætninger om:

- At sikre en bedre sammenhæng mellem det at være ansvarlig for at den rigtige hjælp bliver givet og at finansiere ydelsen.
 - At den bedre sammenhæng medfører, at både amtskommuner og kommuner får større mulighed for styring på området og bedre sikring af sammenhæng mellem kvalitet og udgifter i tilbuddet.
 - At styrke den forebyggende indsats. Den hurtige indsats skal prioriteres og ske så tæt på borgeren som muligt.
 - At der ikke ændres på borgernes ret til den nødvendige hjælp og deres ret til at klage over afgørelser.
 - At der i videre udstrækning indføres kvalitetsgarantier i forhold til borgerne (kvalitetsstandarder, pligt til at overveje tilbud om handleplaner og uvildige konsulenter).
- Som led i finansieringsreformen på det sociale område er der etableret et omfattende overvågningssystem, der skal belyse reformens konsekvenser. Overvågningssystemet skal indsamle oplysninger, som især kan belyse konsekvenserne af reformen i forhold til:
- Det samlede systems kapacitet og opbygning.
 - Opgavefordelingen mellem kommuner og amtskommuner.
 - Udviklingen i samarbejdet mellem kommuner og amtskommuner, herunder visitationsprocessen.
 - Udviklingen af nye tilbud specielt med henblik på kvalitetssikring af tilbuddene.
 - Brugerorganisationernes erfaringer.

UDVIKLINGSTENDENSERNE TIL OG MED 2004

Denne tredje grundtakstredøgørelse omfatter udviklingen frem til udgangen af 2004. Formålet med redegørelsen er – på baggrund af redegørelser fra De Regionale Udviklingsråd, der har indsamlet og bearbejdet kommunale og amtskommunale redegørelser, samt på baggrund af statistiske indberetninger – at påvise landsdækkende udviklingstendenser, som følge af finansieringsreformen.

I alle amter er der nedsat Regionale Udviklingsråd med den forudsatte sammensætning af repræsentanter fra kommunerne i amtet, amtskommunen og brugerorganisationer på området. Alle Regionale Udviklingsråd har afgivet deres redegørelse til Socialministeriet. Et enkelt udviklingsråd har dog primært henvist til redegørelsen for 2003. Som en del af overvågningen har kommuner og amtskommuner indberettet kvartalsvise oplysninger til et centralt informations- og analysesystem om udviklingen i de enkelte sociale tilbud.

De første år med grundtaksten var præget af implementering og indkøring af et fælles administrations- og visitationsgrundlag, som grundlag for dialog mellem kommunerne og amtskommunen. I grundtakstreformens tredje år er denne proces i det væsentlige gennemført. Samarbejdet mellem amtskommune og kommuner vurderes gennemgående at være forbedret i takt med, at rutiner og procedurer er blevet indarbejdet.

Udviklingsrådenes redegørelser giver anledning til at konstatere følgende udviklingstender i 2004:

Der er generelt ikke sket markante eller signifikante ændringer i antallet eller typer af tilbud og foranstaltninger efter serviceloven. Der er således generelt og overordnet tale om et uændret aktivitetsniveau.

Børn- og ungeområdet viser en tendens til øget brug af forebyggende foranstaltninger i borgerens nærmiljø.

Det helt overordnede billede er, at der kun i begrænset omfang er ændret i opgavefordelingen mellem amtskommuner og kommuner. Kommunerne har i lighed med 2003 kun i begrænset omfang hjemtaget borgere – og i en del af de tilfælde, hvor kommuner har hjemtaget borgere, er hjemtagningen ikke foretaget som konsekvens af finansieringsreformen. I flere redegørelser vurderes det, at der på sigt kan ske

en større glidning i opgavevaretagelsen. Samtidig er der en tendens til, at kommunerne begynder at udvikle nye tilbud, selvom det endnu kun er sket i begrænset grad.

Kommunerne oplever, at sagsgangen er blevet tungere efter grundtakstreformen, og at den ændrede visitationsprocedure har medført flere arbejdsopgaver. Flere kommuner oplyser, at sagsbehandlingstiden er blevet forlænget som følge af reformen. Blandt de amtskommuner, der har samme opfattelse, forklares den forlængede sagsbehandlingstid blandt andet med, at kommunerne ikke leverer fyldestgørende materiale, og amtskommunen derfor må bruge tid på at indhente supplerende oplysninger.

Generelt oplever amtskommunerne, at kvaliteten i visitationssagerne er blevet bedre. Kommunerne er mere delte i deres opfattelse af udviklingen af sagsbehandlingskvaliteten. En del kommuner mener, at kvaliteten er uændret, lidt færre at den er forbedret, og et lille antal oplever, at sagsbehandlingskvaliteten er blevet dårligere. Overordnet set er der dog en positiv tendens i vurderingerne af kvalitet i sagsbehandlingen i forhold til året før.

Der peges i nogle kommuner på, at der fortsat i sager på voksenalderen opstår uklarheder om opgavevaretagelsen, mens nogle kommuner peger på, at opgavefordelingen er blevet klarere.

Det nævnes i flere redegørelser, at der i forbindelse med visiteringen fokuseres mere på sammenhængen mellem kvalitet og udgift end før grundtakstreformen trådte i kraft. Dette har bl.a. medført, at flere kommuner tænker i alternative løsningsmuligheder.

Udviklingsrådene konstaterer, at der er indgået generelle aftaler, praksisaftaler, fastsat fælles retningslinier eller tilsvarende for samarbejdet mellem kommuner og amtskommune om amtskommunal medfinansiering af kommunale opgaveløsninger. Samarbejdet på medfinansieringsområdet fungerer overvejende tilfredsstillende, og amtskommunerne medfinansierer langt størstedelen af de samlede kommunale ansøgninger herom.

Den generelle vurdering af udviklingen i samarbejdet mellem amtskommuner og kommuner varierer. En del kommuner mener, at samarbejdet er blevet bedre. Dette er sket, selvom de fleste redegørelser peger på, at administrationen er blevet mere belastende som følge af grundtakstreformen. Andre kommuner mener dog, at den tungere administration gør samarbejdet mere problematisk. Overvejende er

vurderingen i forhold til 2003, at samarbejdet er blevet bedre i takt med at rutiner og procedurer er blevet indarbejdet.

Flere redegørelser peger på, at grundtakstfinansieringen stadig indebærer forøgede sagsbehandlingstider, selvom der ikke mere er overgangssager, og sagsbehandlingsrutinerne er bedre på plads.

Der kan ikke udledes noget overordnet om anvendelsen af private tilbud.

Redegørelserne viser, at Udviklingsrådene har inddraget en lang række problemstillinger i drøftelserne om grundtakstreformen. Der er iværksat en række konkrete projekter og analysearbejder bl.a. om forebyggelse på børn- og ungeområdet, bosteder og socialpædagogiske opholdssteder, udgiftsvækst, visitation, sagsbehandlingstid og kvalitet, retssikkerhed og brugerinddragelse og elektronisk sagsbehandling.

Brugerorganisationerne problematiserer, at ikke alle kommuner har fastlagt målsætninger. Samtidig er der bekymring over sagsbehandlingstiden. Brugerorganisationerne finder, at reformen er bureaukratisk, og at der, i forhold til tidligere, er et øget fokus på økonomi i forhold til socialfaglighed.

VURDERING AF UDVIKLINGEN TIL OG MED 2004

Den helt overordnede vurdering af grundtakstreformens udvikling frem til og med reformens tredje år er, at der – som det var hensigten med lovforslaget – er opnået en bedre sammenhæng mellem beslutning og betaling efter serviceloven, og at reformen har synliggjort udgifterne og givet øget fokus på sammenhængen mellem udgift og kvalitet.

Opgavestrukturen og aktiviteten på området er stort set uændret også i reformens tredje år. Det helt overordnede billede er, at der kun i begrænset omfang er ændret i opgavefordelingen mellem amtskommuner og kommuner. Kommunerne har i lighed med 2003 kun i begrænset omfang hjemtaget borgere – og i en del af de tilfælde, hvor de har hjemtaget borgere, har det ikke været som konsekvens af finansieringsreformen.

Børn- og ungeområdet viser en fortsat tendens til øget brug af forebyggende foranstaltninger i borgerens nærmiljø. Tendensen til en større forebyggende – hurtig og borgernær – kommunal indsats på børn- og ungeområdet er i over-

ensstemmelse med reformen og de socialpolitiske målsætninger for området.

Mange kommuner og brugerorganisationerne oplever grundtakstmodellen som bureaukratisk og peger på, at grundtakstfinansieringen har medført forlænget sagsbehandlingstid.

Der ses imidlertid i øvrigt for 2004 overvejende positive tendenser i udviklingen af sagsbehandling og samarbejde. Samarbejdet mellem kommuner og amtskommuner er forbedret i takt med, at rutiner og procedurer er blevet indarbejdet. Generelt vurderer både amtskommuner og kommuner, at implementeringen af reformen og større erfaringer med sagsforløb har forbedret betingelserne for sagsbehandling.

Også tendensen i vurderingerne af kvaliteten i sagsbehandlingen er positiv i forhold til året før.

Det har imidlertid vist sig muligt at gå videre med endnu klarere ansvarsdeling og endnu klarere sammenhæng mellem beslutning og finansiering. Med kommunalreformen vil de områder, som i dag er omfattet af grundtakstfinansiering, få en myndighed, kommunen, der samtidigt både har forsyningsansvaret og finansieringsansvaret.

REDEGØRELSENE FRA DE REGIONALE UDVIKLINGSRÅD

Udviklingen på de enkelte områder

Udviklingsrådene skal efter overvågningsbekendtgørelsen sammenfattende beskrive udviklingen på de områder, der berøres af grundtakstreformens – dvs. tilbud efter serviceloven, der finansieres af kommunerne og tilbud, der grundtakstfinansieres.

Flere Udviklingsråd konkluderer, at der generelt ikke er sket markante eller signifikante ændringer i antallet eller typer af tilbud og foranstaltninger efter serviceloven. Der er således generelt og overordnet tale om et uændret aktivitetsniveau. Tendensen er tydeligst på voksenområdet. Mindre udsving indenfor enkelte tilbuds- eller foranstaltningstyper kan ikke direkte henføres som en konsekvens af grundtakstreformens.

Enkelte Udviklingsråd peger på en tendens til, at kommunerne vil løse lettere typer af foranstaltninger i eget regi, og en del af kommunerne har derfor oprettet egne tilbud som alternativ til amtslig opgaveløsning. Dette vurderes at være en følge af finansieringsreformen.

Med hensyn til børn- og ungeområdet vurderer flere Udviklingsråd, at der er en tendens til øget brug af forebyggende foranstaltninger i borgerens nærmiljø.

Udviklingen sammenholdt med målsætningerne for områderne

Der er fortsat forskel på, hvor mange kommuner der arbejder med målsætninger på det sociale område. Således har langt fra alle kommuner udarbejdet målsætninger for arbejdet på grundtakstområdet.

Som følge heraf er der i Udviklingsrådenes redegørelser mere fokus på, hvorvidt kommunerne har udarbejdet eller planlægger at udarbejde målsætninger, end at sammenholde målsætningerne med udviklingen på grundtakstområdet.

Et Udviklingsråd oplyser, at man i det kommende år vil sætte fokus på kommunernes udarbejdelse af målsætninger, herunder særligt på børn- og ungeområdet.

Den generelle sagsgang og administration ved visitationer

I redegørelserne fra de Regionale Udviklingsråd vurderer rådene blandt andet udviklingen i den generelle sagsgang og administration ved visitationer.

Alle rådene fortæller, at der er indgået forskellige typer aftaler mellem amtskommune og kommuner på området, herunder visitationsaftaler, rammeaftaler og takstbetalingsaftaler. Flere råd fortæller endvidere, at der er nedsat forskellige typer af visitationsteams, som behandler visitationssagerne og tager stilling ved uenighed mellem amt og kommune.

Udviklingsrådene anfører, at kommunerne oplever, at sagsgangene ved reformen er blevet tungere, og at den ændrede visitationsprocedure har medført flere arbejdsopgaver. Nogle amtskommuner oplever ligeledes at have fået nye arbejdsopgaver i forhold til tidligere. Generelt vurderer både amtskommuner og kommuner dog, at implementeringen af reformen og større erfaringer med sagsforløb har forbedret betingelserne for sagsbehandlingen.

Enkelte Udviklingsråd anfører, at en mindre del af kommunerne stadigvæk vurderer, at den øgede sagsbehandling medfører ringere service over for borgerne.

Flere kommuner oplyser, at sagsbehandlingstiden er blevet forlænget som følge af reformen. Blandt de amtskommuner, som har samme ople-

velse, forklares den forlængede sagsbehandlingstid blandt andet med, at kommunerne ikke leverer fyldestgørende materiale, og amtskommunen derfor må bruge tid på at indhente supplerende oplysninger.

Generelt oplever amtskommunerne dog, at kvaliteten i visitationssagerne er blevet bedre. Kommunerne er mere delte i deres opfattelse af udviklingen i sagsbehandlingskvaliteten. Mens hovedparten af kommunerne mener, at kvaliteten er uændret, vurderer et mindre antal kommuner, at den er forbedret, og et lille antal at sagsbehandlingskvaliteten er blevet dårligere. Overordnet set er der dog en positiv tendens i vurderingerne af kvalitet i sagsbehandlingen i forhold til året før.

En lang række af såvel amtskommuner som kommuner oplever, at samarbejde som følge af den ændrede sagsgang er blevet bedre amtskommune og kommune i mellem. Det nævnes fra flere Udviklingsråd, at kommuner og amtskommuner oplever, at der er kommet en mere tydelig opgavefordeling, som har forenklet administrationen en del. Der er dog stadig nogle gråzoneområder, der volder problemer i nogle amter. Gråzoneområderne opstår typisk, når der er tale om en person, der har behov for flere typer hjælp, og som derfor lapper ind over flere forskellige områder. Her kan der opstå uenighed om, hvem der har finansieringsforpligtigelsen.

Der bliver i forbindelse med visitationen fokuseret mere på sammenhængen mellem udgift og kvalitet end før grundtakstreformen trådte i kraft. Dette har bl.a. medført, at flere kommuner i højere grad tænker i alternative løsningsmuligheder end tidligere.

Aftaler om amtskommunal medfinansiering

Udviklingsrådene skal efter overvågningsbekendtgørelsen beskrive aftalerne om amtskommunal medfinansiering.

Udviklingsrådene konstaterer, at der er indgået generelle aftaler, praksisaftaler, fastsat fælles retningslinier eller tilsvarende for samarbejdet mellem kommuner og amtskommune om amtskommunal medfinansiering af kommunale opgaveløsninger. Samarbejdet på medfinansieringsområdet fungerer overvejende tilfredsstillende, og amtskommunerne medfinansierer langt størstedelen af de samlede kommunale ansøgninger om medfinansiering. I situationer, hvor amtskommunen afslår medfinansiering af et kommunalt tilbud, oplyser langt de fleste

kommuner, at afslaget ikke har betydning for tilbuddet til borgeren.

Fleere Udviklingsråd vurderer, at 600.000 kr.-reglen har bidraget til at forbedre og afklare tidligere konstaterede problemstillinger vedrørende forsyningsansvar og medfinansiering, således at fokus i større omfang sættes på fagligheden. Det anføres dog samtidig, at ikke alle afgrænsningsproblemer er løst med reglen.

Ændringer i opgavefordeling og samarbejde mellem kommune og amtskommune

Det helt overordnede billede er, at der kun i begrænset omfang er ændret i opgavefordelingen mellem amtskommuner og kommuner. Kommunerne har i lighed med 2003 kun i begrænset omfang hjemtaget borgere – og i en del af de tilfælde, hvor kommuner har hjemtaget borgere, er hjemtagningen ikke foretaget som konsekvens af finansieringsreformen.

I flere redegørelser vurderes det, at der på sigt kan ske en større glidning i opgavevaretagelsen. Samtidig er der en tendens til, at kommunerne begynder at udvikle nye tilbud, selv om det endnu kun er sket i begrænset grad.

Vurderingen af udviklingen i samarbejdet mellem amtskommuner og kommuner varierer. En del kommuner mener, at samarbejdet er blevet bedre. Dette er sket, selvom de fleste redegørelser peger på, at administrationen er blevet mere omfangsrig som følge af grundtakstreformen. Andre kommuner mener dog, at den tunge administration gør samarbejdet mere problematisk. Overvejende er vurderingen i forhold til 2003, at samarbejdet er blevet bedre i takt med, at rutiner og procedurer er blevet indarbejdet.

Der peges også i nogle kommuner på, at der i sager på voksenområdet stadig er uklarheder om opgavevaretagelsen, mens nogle kommuner anfører, at opgavefordelingen er blevet klarere.

Fleere redegørelser peger på, at grundtakstfinansieringen har medført længere sagsbehandlingstider, selvom der ikke mere er overgangssager, og sagsbehandlingsrutinerne er bedre på plads.

Konsekvenser i forhold til det kommunale sociale system

Det overordnede billede i forhold til det samlede sociale system er fortsat et uændret udbud af foranstaltninger.

Der redegøres for en vis tendens til, at kommunerne – særligt på børn- og ungeområdet –

opretter egne, kommunale tilbud, og enkelte Udviklingsråd peger på en tendens til en opgaveglidning fra amtskommuner til kommuner, hvor »lettere« typer af foranstaltninger løses i eget regi. Der kan ikke udledes noget overordnet om anvendelsen af private tilbud.

Udviklingsrådenes arbejde med forskellige problemstillinger

Udviklingsrådene skal efter overvågningsbekendtgørelsen beskrive de problemstillinger, som rådene har taget op og drøftet som led i overvågningen af grundtakstreformen. Redegørelserne viser, at Udviklingsrådene har inddraget en lang række problemstillinger i drøftelserne om grundtakstreformen.

Der er iværksat en række konkrete projekter og analysearbejder bl.a. om forebyggelse på børn- og ungeområdet, bosteder og socialpædagogiske opholdssteder, udgiftsvækst, visitation, sagsbehandlingstid og -kvalitet, retssikkerhed og brugerinddragelse og elektronisk sagsbehandling. Udover særlige undersøgelser har en række Udviklingsråd defineret fokuspunkter, hvor rådene særligt har fulgt udviklingen.

Nogle udviklingsråd peger på, at motivationen og ressourceforbruget til udarbejdelse af grundtakstredokumentationerne og for det videre arbejde med særlige problemstillinger på grundtakstområdet påvirkes af, at kommunalreformen forventes at føre til, at grundtakstreformen afvikles. Et udviklingsråd vurderer således, at ressourcerne fremadrettet bør anvendes på implementering af kommunalreformen i kommunerne og regionen, idet der dog fortsat samtidig på sagsbehandlerniveau skal være fokus på optimering af sagsgange og samarbejde med henblik på en smidig afvikling af samarbejdet på grundtakstområdet.

Brugerorganisationernes bemærkninger

De Regionale Udviklingsråd oplever stadig, at en stor del af kommunerne ikke sender de kommunale redegørelser i høring hos kommunale brugerorganisationer. Nogle kommuner anfører, at der ikke lokalt findes brugerorganisationer. En række redegørelser er derfor kommenteret af brugerorganisationer regionalt.

Følgende temaer går igen i brugerorganisationernes høringssvar:

- Vægt på at der udarbejdes konkrete målsætninger.
- Bekymring over ventetid/sagsbehandlingstid

- Reformen er administrativ tung og bureaukratisk
- Frygt for fokus på økonomi frem for socialfaglighed.
- Svært at kommentere på de kommunale redegørelser, da en stor del består af afkrydsninger.

Udviklingen vedrørende forsorgshjem mv.

Botilbud efter servicelovens § 94 (Forsorgshjem og herberger m.v.) er ikke omfattet af finansieringsreformen. Området følges imidlertid i overvågningsperioden gennem den etablerede statistik på området. Formålet er at følge den tilsandingsproblematik, der kan være på området. Den såkaldte tilsandingsproblematik omhandler tilfælde, hvor personers ophold på § 94-boformer forlænges ud over, hvad personen har behov for, fordi der mangler relevante udslynings- eller botilbud.

Opgørelsen omfatter 66 boformer med i alt 2.659 pladser. Boformerne udgøres af forsorgshjem, herberger, pensionater mv. Krisecentre for voldsramte er ikke omfattet. Der blev i 2003 udskrevet næsten 16.000 beboere fra § 94-boformer. Tre fjerdedele af brugerne var mænd og en fjerdedel var kvinder. Gennemsnitsalderen var 40,8 år. 79 pct. af de indskrevne var danske statsborgere.

Det gennemsnitlige ophold på de enkelte boformer varede 42 dage. For 12 pct. varede opholdet mere end 120 dage. Fast ophold hele året på en § 94-boform udgjorde 4 pct. af registreringerne. Ser man på det samlede ophold i løbet af året, dvs. hvor der er flere boformer involveret, er det gennemsnitlige ophold på 112 dage.

INDBERETNINGER TIL INFORMATIONSG OG ANALYSESYSTEMET

I forbindelse med grundtakstovervågningen indberetter kommuner og amtskommuner kvar-

talsvise oplysninger om nytilgang og bestand i dele af de sociale foranstaltninger, som er omfattet af grundtakstreformen. Oplysningerne indberettes via Internettet til et centralt informations- og analysesystem, som blev oprettet i tilknytning til grundtakstovervågningen. Indtil 1. januar 2004 varetog Ankestyrelsen arbejdet med informations- og analysesystemet, hvorefter Styrelsen for Social Service overtog opgaven.

Der efterstræbes høj kvalitet i de oplysninger, som formidles i grundtakstovervågningen, hvorfor oplysningerne fra kommuner og amtskommuner, forud for offentliggørelse, valideres og korrigeres i det omfang, det er praktisk og tidsmæssigt muligt.

Derfor vil de kvartalsvise oplysninger løbende blive justeret og der kan altså være mindre differencer i forhold til de oplysninger for samme periode i de tidligere redegørelser.

I det følgende sammenlignes indberetningerne fra kommuner og amtskommuner vedrørende fjerde kvartal i 2002, 2003 og 2004. Tallene er trukket fra systemet medio marts 2005.

Københavns og Frederiksberg kommuner samt, fra 1. januar 2003, også Bornholms Regionskommune indgår ikke i de kvartalsvise oplysninger.

Det overordnede billede fra grundtakstovervågningen er, at mens antallet af foranstaltninger rettet mod børn og unge steg i 2002, har antallet stabiliseret sig i 2003 og 2004, dog stiger antallet af forebyggende foranstaltninger fortsat svagt.

Den overordnede udvikling på voksenområdet viser en svag stigning i antallet af foranstaltninger i perioden, hvor flere voksne bor i boformer og botilbud, har beskyttet beskæftigelsestilbud, aktivitets- og samværstilbud eller har en handicaphjælper.

Børn- og ungeområdet

Tabel 1: Udviklingen på børn- og ungeområdet

	Nytilgang		Bestanden			Indeks (primo 2002= 100)
	Antal	Andel i ft. bestan- den (pct.)	Under grund- takst (pct.)	Over grund- takst (pct.)	I alt	
<i>Anbringelser</i>						
4. kvartal 2002	1.485	12	63	37	12.861	98
4. kvartal 2003	1.392	11	61	39	13.156	100
4. kvartal 2004	1.421	11	60	40	12.794	97
<i>Forebyggende foranstaltninger rettet mod børn og unge</i>						
4. kvartal 2002	2.273	14	–	–	15.708	115
4. kvartal 2003	2.263	13	–	–	16.763	123
4. kvartal 2004	2.711	16	–	–	16.808	123
<i>Forebyggende foranstaltning rettet mod familier</i>						
4. kvartal 2002	4.250	21	–	–	19.461	111
4. kvartal 2003	4.147	21	–	–	19.783	113
4. kvartal 2004	4.162	21	–	–	19.414	111
<i>Særlige dag- og klubtilbud</i>						
4. kvartal 2002	181	8	64	36	2.192	95
4. kvartal 2003	159	7	56	44	2.402	104
4. kvartal 2004	118	5	53	47	2.152	94

Anbringelser

Antallet af anbringelser er faldet en smule fra 13.156 i udgangen af 2003 til 12.794 med udgangen af 2004.

Fordelingen af bestanden over og under grundtaksten viser en svag tendens til, at andelen af sager under grundtakstniveau falder – ca.

60 pct. af anbringelserne ligger i 2004 under grundtakstniveauet.

Sammenholdes første og fjerde kvartal i 2004 har der været fald i antal anbringelser af børn og unge i familiepleje og i socialpædagogiske opholdssteder. Antallet af børn og unge i døgninstitutioner er stort set uændret, mens der er en

stigning i antallet af børn og unge, der anbringes på kost- og efterskoler.

Forebyggende foranstaltninger rettet mod børn og unge

Fra 2002 til 2004 er der sket en stigning i antallet af forebyggende foranstaltninger rettet mod børn og unge på ca. 1.000, eller ca. 7 pct.

I 2004 er der fra første kvartal til fjerde kvartal sket en stigning i nytilgangen fra 2.665 til 2.711. Udviklingen dækker over, at flere børn og unge modtog aflastningstilbud, fast kontaktperson, praktikophold og økonomisk støtte til ophold på kost- og efterskole, mens antallet af børn og unge, der får en personlig rådgiver, er relativt stabil.

I udgangspunktet er forebyggende foranstaltninger 100 pct. kommunalt finansieret, undtaget aflastningstilbud, som er grundtakstbelagt. I fjerde kvartal 2004 var ca. 80 pct. af aflastningsforanstaltningerne under grundtakstniveauet.

Fordelingen af sager over og under grundtakstniveau er relativt stabil over årene.

Forebyggende foranstaltninger rettet mod familien
Fra 2002 og 2004 er bestanden af forebyggende foranstaltninger rettet mod familier relativt stabil. Det samme er nytilgangen.

Forebyggende foranstaltninger rettet mod familier finansieres også i udgangspunktet af kommunen. Det er alene døgnophold for familier, som er grundtakstbelagt. I 2004 var ca. halvdelen af foranstaltningerne over grundtakstniveau og halvdelen under.

Særlige dag- og klubtilbud

Fra en bestand på knap 2.200 i fjerde kvartal 2002 stiger antallet af børn og unge i dag- eller klubtilbud til ca. 2.400 i fjerde kvartal i 2003 og falder igen til ca. 2.150 i 2004. Ca. 53 pct. af foranstaltningerne er under grundtaksten.

Nytilgangen falder fra ca. 130 i starten af 2004 til ca. 120 i fjerde kvartal 2004.

Voksenområdet

Tabel 2: Udviklingen på voksenområdet

	Nytilgang		Bestanden			Indeks (primo 2002= 100)
	Antal	Andel ift. bestanden (pct.)	Under- grund- takst (pct.)	Over- grund- takst (pct.)	I alt	
<i>Botilbud og boformer</i>						
4. kvartal 2002	1.022	7	38	62	14.331	96
4. kvartal 2003	1.045	7	40	60	15.339	103
4. kvartal 2004	898	6	42	58	15.521	104
<i>Beskyttet beskæftigelse og aktivitets- og samværstilbud</i>						
4. kvartal 2002	1.173	6	36	64	21.291	103
4. kvartal 2003	1.185	6	39	61	21.224	103
4. kvartal 2004	917	4	35	65	22.730	110
<i>Handicaphjælpere</i>						
4. kvartal 2002	111	13	50	50	839	100
4. kvartal 2003	61	6	41	59	1.068	127
4. kvartal 2004	84	7	36	64	1.199	143

Botilbud og boformer

Oplysningerne dækker over midlertidige botilbud, længerevarende botilbud til udviklingshæmmede, fysisk handicappede m.v. samt sindslidende, plejehjem og beskyttede boliger og almene boliger.

Bestanden er steget med ca. 200 fra fjerde kvartal i 2003 til fjerde kvartal i 2004. Udviklingen dækker over en generel stigning i anvendelsen af de omfattede tilbud, med undtagelse af længerevarende botilbud til udviklingshæmmede og fysisk handicappede m.v. efter servicelovens § 92, hvor der er et mindre fald i bestanden.

Fordelingen af botilbud og boformer har været konstant. Således er ca. 40 pct. under grundtaksten og 60 pct. over.

Beskyttet beskæftigelse og aktivitets- og samværstilbud

Bestanden af beskyttet beskæftigelse samt aktivitets- og samværstilbud steg til ca. 23.000 i fjerde kvartal 2004. Fra indgangen til udgangen af 2004 steg bestanden med ca. 400, svarende til 2 pct.

Fordelingen af sager over og under grundtaksten er forholdsvis konstant i 2004 med 35 pct. under grundtakstniveau og 65 pct. over grundtakstniveau.

Handicaphjælpere

Fra 2002 til 2004 er bestanden steget med ca. 350. I 2003 lå bestanden på ca. 1.100 og steg først til ca. 1.200 i andet kvartal 2004.

Fordelingen af sager under grundtakstniveau er faldet til 36 pct., og sager over grundtakstniveau tilsvarende steget til 64 pct. i fjerde kvartal 2004.

Hermed slutter redegørelsen.

47. møde

Tirsdag den 7. juni 2005 kl. 12.00

Dagsorden

1) Spørgsmål til ministrene.

(Spørgetimen).

2) Fortsættelse af forespørgsel nr. F 12 [afstemning]:

Forespørgsel til udenrigsministeren og udviklingsministeren [om de danske prioriteter for FN's statuskonference].

Af Troels Lund Poulsen (V), Jeppe Kofod (S), Søren Espersen (DF), Pia Christmas-Møller (KF), Margrethe Vestager (RV), Steen Gade (SF), Rune Lund (EL) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 5/4 2005. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/4 2005. Første del af forespørgslen (forhandlingen) foretaget 2/6 2005. Forslag til vedtagelse nr. V 32 af Pia Larsen (V), Jeppe Kofod (S), Søren Espersen (DF), Pia Christmas-Møller (KF), Margrethe Vestager (RV) og Steen Gade (SF). Forslag til vedtagelse nr. V 33 af Rune Lund (EL)).

3) Fortsættelse af forespørgsel nr. F 13 [afstemning]:

Forespørgsel til udenrigsministeren [om at styrke og reformere FN].

Af Troels Lund Poulsen (V), Jeppe Kofod (S), Søren Espersen (DF), Pia Christmas-Møller (KF), Margrethe Vestager (RV), Steen Gade (SF), Rune Lund (EL) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 5/4 2005. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/4 2005. Første del af forespørgslen (forhandlingen) foretaget 2/6 2005. Forslag til vedtagelse nr. V 35 af Troels Lund Poulsen (V), Søren Espersen (DF) og Pia Christmas-Møller (KF). Forslag til vedtagelse nr. V 36 af Rune Lund (EL). Forslag til vedtagelse nr. V 37 af Jeppe Kofod (S), Margrethe Vestager (RV) og Steen Gade (SF)).

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 143:

Forslag til lov om ændring af lov om havne. (Skibsrelaterede hjælpetjenester).

Af transport- og energiministeren (Flemming Hansen).

(Fremsat 6/4 2005. Første behandling 19/4 2005. Betænkning 26/5 2005. Anden behandling 2/6 2005).

5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 85:

Forslag til lov om ændring af lov om fremme af besparelser i energiforbruget, lov om Elsparefonden og lov om fremme af energi- og vandbesparelser i bygninger. (Konsekvensrettelser som følge af kommunalreformen).

Af trafik- og energiministeren (Flemming Hansen).

(Fremsat 24/2 2005. Første behandling 17/3 2005. Betænkning 25/5 2005. Anden behandling 2/6 2005).

6) Tredje behandling af lovforslag nr. L 152:

Forslag til lov om ændring af lov om borteblevne. (Ændring af betingelserne for at afsige dødsformodningsdom).

Af justitsministeren (Lene Espersen).

(Fremsat 13/4 2005. Første behandling 27/4 2005. Betænkning 12/5 2005. Anden behandling 31/5 2005).

7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 135:

Forslag til lov om ændring af lov om folkeskolen. (Styrket undervisning i dansk som andet-sprog, herunder ved udvidet adgang til at henvisse tosprogede elever til andre skoler end distriktsskolen).

Af undervisningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 1/4 2005. Første behandling 13/4 2005. Betænkning 24/5 2005. Anden behandling 2/6 2005).

8) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 33:

Forslag til folketingsbeslutning om etablering af sundhedsrum for stofmisbrugere som et led i den integrerende og skadereducerende indsats på narkotikaområdet.

Af Lone Møller (S), Charlotte Fischer (RV), Kamal Qureshi (SF), Jørgen Arbo-Bæhr (EL) m.fl.

(Fremsat 29/3 2005. Første behandling 28/4 2005. Betænkning 1/6 2005).

9) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 15:

Forslag til folketingsbeslutning om husstandsomdeling af Den Europæiske Forfatning før afholdelse af folkeafstemning den 27. september 2005.

Af Kristian Thulesen Dahl (DF) m.fl.
(Fremsat 11/3 2005. Første behandling 29/4 2005. Betænkning 20/5 2005).

10) Anden behandling af lovforslag nr. L 137:

Forslag til lov om Danmarks tilslutning til EU's forfatningstraktat (Danmarks ratifikation m.v. af traktat om en forfatning for Europa).

Af udenrigsministeren (Per Stig Møller).
(Fremsat 31/3 2005. Første behandling 19/4 2005. Betænkning 27/5 2005).

11) Anden behandling af lovforslag nr. L 29:

Forslag til lov om ændring af færdselsloven og pasloven. (Kommunernes varetagelse af visse opgaver på kørekort- og pasområdet som led i kommunalreformen).

Af justitsministeren (Lene Espersen).
(Fremsat 24/2 2005. Første behandling 18/3 2005. Betænkning 2/6 2005).

12) Anden behandling af lovforslag nr. L 30:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love. (Ændringer som følge af kommunalreformen).

Af justitsministeren (Lene Espersen).
(Fremsat 24/2 2005. Første behandling 18/3 2005. Betænkning 2/6 2005).

13) Anden behandling af lovforslag nr. L 127:

Forslag til lov om voldgift.

Af justitsministeren (Lene Espersen).
(Fremsat 16/3 2005. Første behandling 6/4 2005. Betænkning 26/5 2005).

14) Anden behandling af lovforslag nr. L 132:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love. (Sagsomkostninger, retshjælp og fri proces).

Af justitsministeren (Lene Espersen).
(Fremsat 30/3 2005. Første behandling 13/4 2005. Betænkning 2/6 2005).

15) Anden behandling af lovforslag nr. L 133:

Forslag til lov om ændring af våbenloven. (Våbenformidling m.v.).

Af justitsministeren (Lene Espersen).
(Fremsat 30/3 2005. Første behandling 13/4 2005. Betænkning 26/5 2005).

16) Anden behandling af lovforslag nr. L 153:

Forslag til lov om ændring af færdselsloven og pasloven. (Knallerter, køre- og hviletid og nedsettelse af gebyret for børneas m.v.).

Af justitsministeren (Lene Espersen).
(Fremsat 13/4 2005. Første behandling 27/4 2005. Betænkning 2/6 2005).

17) Anden behandling af lovforslag nr. L 139:

Forslag til lov om ændring af lov om Folketingets Ombudsmand. (Ændringer som følge af kommunalreformen, lovens anvendelse på Færøerne og i Grønland m.v.)

Af Christian Mejdahl (V), Svend Auken (S), Poul Nødgaard (DF), Helge Adam Møller (KF) og Niels Helveg Petersen (RV).
(Fremsat 6/4 2005. Første behandling 21/4 2005. Betænkning 21/5 2005).

18) Anden behandling af lovforslag nr. L 28:

Forslag til lov om ændring af lov om forældremyndighed og samvær, lov om ægteskabsindgåelse og opløsning og forskellige andre love. (Udmøntning af kommunalreformen på det familieretlige område).

Af familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed).
(Fremsat 24/2 2005. Første behandling 18/3 2005. Betænkning 2/6 2005).

19) Anden behandling af lovforslag nr. L 58:

Forslag til lov om ændring af beredskabsloven. (Konsekvensrettelser i forbindelse med kommunalreformen).

Af forsvarsministeren (Søren Gade).
(Fremsat 24/2 2005. Første behandling 30/3 2005. Betænkning 26/5 2005).

20) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 60:

Forslag til folketingsbeslutning om mærkning og registrering af katte, kommunalt ansvar for herreløse katte m.v.

Af Kristen Touborg (SF) og Frode Sørensen (S).
(Fremsat 6/4 2005).

21) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 82:

Forslag til folketingsbeslutning om bedre velfærd for søer og pattegrise i svineproduktionen. Af Kristen Touborg (SF), Frode Sørensen (S), Ole Glahn (RV) og Per Clausen (EL). (Fremsat 20/4 2005).

22) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 72:

Forslag til folketingsbeslutning om legalisering af hash.

Af Line Barfod (EL) m.fl.

(Fremsat 13/4 2005).

23) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 90:

Forslag til folketingsbeslutning om hurtig udskiftning af sikringsanlæg på jernbanenettet.

Af Poul Henrik Hedeboe (SF) m.fl.

(Fremsat 17/5 2005).

Meddelelser fra formanden**Anden næstformand (Poul Nødgaard):**

Medlemmer af Folketinget Pernille Vigsø Bagge (SF), Anne Baastrup (SF), Kamal Qureshi (SF), Ole Sohn (SF) og Villy Søvnald (SF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om en handlingsplan for bekæmpelse af hjemløshed, herunder ratificering af den reviderede socialpagt, med henblik på afskaffelse af hjemløshed i Danmark inden udgangen af 2010.

(Beslutningsforslag nr. B 98).

Medlemmer af Folketinget Pernille Vigsø Bagge (SF) og Ole Sohn (SF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om en ligestillingsvurdering af samtlige lovforslag. (Beslutningsforslag nr. B 99).

Medlemmer af Folketinget Per Clausen (EL), Christian H. Hansen (DF), Martin Henriksen (DF), Poul Henrik Hedeboe (SF) og Kristen Touborg (SF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om forbud mod markedsføring af juice som multivitaminjuice i Danmark.

(Beslutningsforslag nr. B 100).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene**Spørgetimen****Anden næstformand (Poul Nødgaard):**

Til at besvare spørgsmål i spørgetimen i dag har statsministeren udpeget følgende ministre: justitsministeren, forsvarsministeren, socialministeren og ministeren for ligestilling.

Indtil dette øjeblik er der til justitsministeren anmeldt følgende spørgere, som vil få ordet i denne rækkefølge:

1. Søren Krarup
2. Bjarne Laustsen
3. Steen Gade
4. Jens Peter Verner

Ønsker flere at tilmelde sig som spørgere til justitsministeren? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Til forsvarsministeren er der tilmeldt følgende spørgere:

5. Kristen Touborg
6. Hans Kristian Skibby
7. Per Kaalund

Ønsker flere at tilmelde sig som spørgere til forsvarsministeren? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Til socialministeren og ministeren for ligestilling er der tilmeldt følgende spørgere:

8. Pia Kristensen
9. René Skau Björnsson
10. Karen J. Klint

Ønsker flere at tilmelde sig som spørgere til socialministeren og ministeren for ligestilling? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Spm. nr. US 74**Søren Krarup (DF):**

Situationen på Nørrebro er jo efterhånden ved at være både uhyggelig og grotesk, der hersker det rene anarki, den rene mafiatilstand. Men jeg må sige, at allerværst forekommer det mig at være, at en muslimsk imam, Abu Laban, i fuldt alvor har stillet forslag om, at islamisk lov med blodpenge for drab skal indføres på Nørrebro. Jeg er lige ved at sige, at allerallerværst er efter min mening, at det danske politi, dvs. de danske myndigheder, har reageret med tøvende accept; at man i fuldt alvor kan tænke sig at acceptere en tilstand af islamisk ret i Danmarks hovedstad.

Jeg vil spørge justitsministeren: Synes ministeren ikke, at hele forholdet er så forrygende, så uhyggeligt og så i et længere perspektiv forfærdeligt, at der er grund til at sige klart til politiet, at vi aldrig kan acceptere, at andet end dansk lov gælder i Danmark? Blodpenge blev afskaffet med Jyske Lov i 1241, det kan vi under ingen omstændigheder acceptere.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jo, jeg vil sige til hr. Søren Krarup, at jeg er fuldstændig enig, og for mig er det helt væsentlige som repræsentant for et retssamfund, at overtrædelser af dansk straffelovgivning jo aldrig kan betragtes som værende en sag, der bare vedrører to private parter. Samfundet har valgt at sige: Vi har en anklagemyndighed, der fører sagen på vegne af ofrene og på vegne af samfundet. Og derfor må jeg sige, at de udtalelser, som det i hvert fald i min optik har været noget vanskeligt at finde ud af indholdet i, er noget, som vi ikke kraftigt nok kan tage afstand fra.

Kl. 12.05

Jeg vil også gerne understrege over for hr. Søren Krarup, at det jo forholder sig således, at hvis man mødte op på en bopæl og afkrævede penge med trusler om vold eller andet, så ville det i sig selv være en overtrædelse af straffelovgivningen. Vi har jo straffelovsbestemmelser, der vedrører både ulovlig tvang, trusler og afpresning.

Derfor skal signalet også være meget klart til de dele af det muslimske samfund, som stadig væk har en vis forkærlighed for blodpenge, at det er noget, som vi tager afstand fra. Men det er også noget, der kan få fatale konsekvenser for de mennesker, der ønsker at benytte sig af det, fordi der altså i straffelovgivningen er strafferetlig be-

skyttelse, således at man ikke udsætter andre personer for ulovlig tvang eller afpresning.

Blodpenge er jo afpresning, hvis, om man så må sige, modydelsen skal være, at hvis pengene ikke bliver betalt, så øver man vold mod de pågældende mennesker.

Søren Krarup (DF):

Svaret glæder mig, men jeg vil godt lige bore lidt mere i det. Som jeg var inde på i det første spørgsmål, så er realiteten jo, at det er en tilbagevenden til retstilstanden, der blev afskaffet i Danmark for tusind år siden. Det er altså en rent islamisk ret, der her vil påtvinge sig med alle gode begrundelser. Man vil stifte fred, og man vil alting. Men i virkeligheden er realiteten jo altså, man vil påtvinge Danmarks hovedstad islamisk ret.

Det vil sige, at det er et led i den islamisering, som man kan se finde sted på Nørrebro, og som jo er dybt uhyggelig, fordi den er begyndelsen til, at Danmark går i stykker. Jeg påskønner meget justitsministerens gode vilje, og at man sender signal, men jeg vil spørge justitsministeren: Hvad har man sagt til politiet i retning af, at dette under ingen omstændigheder kan accepteres, i Danmark er det sådan, at når der er begået mord, så er det øvrigheden, og kun øvrigheden, der reagerer?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Søren Krarup, at det er politiet fuldt ud bekendt med. Det, jeg tror, vi står over for her, for jeg er meget enig i hr. Søren Krarups vurdering af situationen, er altså, at der er kriminelle netværk, der er ved at etablere sig og gøre sig stærke i Danmark, og som bruger det, jeg ville kalde gangstermetoder. Jeg tror, hr. Søren Krarup brugte udtrykket mafiametoder. Men det er jo fuldstændigt det samme.

Det er også derfor, Rigspolitichefen og jeg næste tirsdag, altså om en uge, har færdiggjort en plan, der målrettet skal gå ind og bekæmpe disse kriminelle netværk. Det bliver med de samme forholdsvis hårde kontante metoder, som vi har brugt over for rockerne.

Det mener jeg simpelt hen er nødvendigt. Men jeg vil godt understrege, at mig bekendt er der ingen politifolk eller personer inden for dansk politi eller anklagemyndighed overhovedet, som nogen sinde kunne gå ud og bakke op om det her synspunkt om, at man skulle begynde at benytte blodpenge for at undgå, at rivaliserende bander begynder at skyde på hinanden.

Det kan aldrig nogen sinde være vejen frem, og det ville jo i sin yderste konsekvens, hvis man accepterede det, være det samme som at legalisere afpresning: Jeg stikker en pistol mod dit hoved. Hvis du betaler pengene, sker der ingenting. En sådan retstilstand kan vi jo selvfølgelig ikke have i Danmark. Derfor kan man ikke klart nok tage afstand fra de personer, som kommer med den slags udtalelser. Det hører ikke hjemme i Danmark.

Det er efter min mening også virkelig at være med til at undergrave de grundpiller, som det danske samfund hviler på. Derfor er jeg også glad for, at integrationsministeren meget klart har været ude med det samme til de muslimske grupper og sige, at det er komplet uacceptabelt og meget rystende, at den slags ting kommer frem i den offentlige debat. Uanset de gode viljer, der måtte ligge bag, så er det et usympatisk forslag.

Søren Krarup (DF):

Ja, jeg er nok ikke helt enig i det med de gode viljer. Men jeg takker for svaret og efterlyser jo, og det er ministeren egentlig allerede kommet frem med, en meget beslutsom handlekraft fra øvrighedens side. Der var i går i Jyllands-Posten en større artikel om, hvordan Hizb-ut-Tahrir på Nørrebro allierer sig med disse kriminelle typer.

Det, vi jo altså ser, er faktisk et ganske bevidst forsøg på at islamisere en del af Danmarks hovedstad. Det betyder jo, at al tale om integration selvfølgelig bliver latterlig, fordi de hader danskerne, og de søger at ophæve dansk identitet og dansk myndighedsudøvelse. Det vil altså sige, at der ikke er den ringeste mulighed for, at de vil respektere de danske regler, der skal gælde ifølge dansk lov.

Derfor vil jeg spørge, idet jeg takker for det klare svar: Er ministeren ikke enig med mig i, at dette meget nemt kan være begyndelsen netop til en udvikling, der i løbet af, skal vi sige, to generationer kan betyde, at dele af Danmark, f.eks. Nørrebro, kaldes et islamisk område, der nu i stil med Kosovo gør krav på at have selvstændighed, fordi der er sket den islamisering af hovedstaden?

Kl. 12.10

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Søren Krarup, at jeg i hvert fald vil gøre alt, hvad jeg kan, og det ved jeg hele regeringen vil, for at undgå, at sådan en situation nogen sinde skal opstå. Det er også med ud-

gangspunkt i det, at vi bliver nødt til at rette den målrettede indsats ind, netop mens grupperne ikke er særlig store, så de ikke lige pludselig vokser sig så store, at de udgør et problem, som politiet ikke engang kan klare. Det er i denne fase, hvor de stadig væk både i antal og i grupperinger er til at håndtere, at jeg mener, man må sætte meget målrettet ind.

Så vil jeg sige til hr. Søren Krarup, at jeg ikke tror, at der er nogen uenighed mellem os, og at jeg faktisk ikke tror, at der er meget uenighed her i Folketingssalen, for vi ønsker alle sammen, at der skal være rigtig gode muligheder for, at folk med forskellig religiøs og kulturel baggrund bliver integreret i det danske samfund. Og sager som den her er fuldstændig ødelæggende for folks tiltro til, at viljen er der til integration. Derfor skal der sættes benhårdt ind.

Jeg vil sige, at de persongrupper, vi her har med at gøre, har ingen respekt for det danske samfund, de er fuldstændig ligeglade med os, og derfor tror jeg, at det eneste, der hjælper, er en meget kontant indsats over for de her grupper, hvor de føler politiets ånde i nakken 24 timer i døgnet. Og det er noget sådant, Rigspolitichefen og jeg er ved at udfærdige, således at de virkelig får kamp til stregen.

Søren Krarup (DF):

Jeg vil stadig væk takke justitsministeren. Jeg tror, hun har fuldstændig ret, når hun siger, at der ingen uenighed er imellem os. Men det, som jo er så helt afgørende, synes jeg, er, at de danske myndigheder virkelig viser handlekraft og beslutsomhed.

Jeg kan ikke i forbindelse med det perspektiv, der ligger i det, lade være at nævne, hvordan denne Abu Laban, der har opholdt sig adskillige år i Danmark som imam for folk, der skal gå for at skulle være danskere, ikke taler et ord dansk. Og det vil sige, at han skal interviewes i dansk fjernsyn på engelsk. Det er afslørende for, hvor meget realitet der er i den tale om integration.

Men jeg vil lige spørge helt kontant: Hvor meget har justitsministeren sagt til politiet i retning af, at al tale om blodpenge, al tale om fred ved at bestikke morderen eller morderens forfølgere, er afvist, og at der i Danmark kun gælder dansk ret?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Søren Krarup, at jeg ikke sådan personlig har forsøgt at opringe hele politistyrken på 11.000 mand for at indskærpe over for

dem, at man skal overholde lovgivningen her i landet, men jeg er i hvert fald bekendt med, også gennem de udtalelser, der er kommet, at man fuldt ud er klar over, hvordan lovgivningen er i Danmark. Og der er det altså anklagemyndigheden, der fører sagen på vegne af samfund og offer, og overtrædelser af straffelovgivningen og anden lovgivning kan jo aldrig ende med at blive en privat sag mellem to parter, når det drejer sig om straffelovsovertrædelser.

Der vil jeg sige til hr. Søren Krarup, at meget kan man beskyldte politiet for, men jeg er hundrede procent overbevist om, at det er noget, som alle betjente er bekendt med. Men jeg tror, at det er væsentligt, at alle vi andre, der deltager i den offentlige debat, også meget klart tager afstand fra det her og forklarer, hvorfor det er en vanvittig tanke og en tanke, der er i modstrid med alt, hvad det danske samfund står for. Det kan i hvert fald medvirke til, at man, om man så må sige, skaber klarhed over for alle persongrupper om, at det her ikke accepteres.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 75

Bjarne Laustsen (S):

Jeg har noteret mig, at regeringen samler på en række sager, hvor man placerer ansvaret hos EU, når det drejer sig om svinetransport, når det drejer sig om laks og alt muligt andet. Det giver altså et negativt indtryk i befolkningen.

Nu har vi jo set de her billeder af den her dyretransport til Tyskland, der gik galt, og jeg tror kun, at vi har set toppen af isbjerget. Jeg tror, at der er mange flere, og politiets kontrol viser jo også, at der er problemer af forskellig karakter.

Mit spørgsmål til justitsministeren er: Nu når vi har nogle danske regler, der siger, at der var et overlæs på 126 dyr på den her transport, men at der efter tyske regler var en overskridelse på 160, hvordan kan det så være, når vi bryster os af i Danmark og ministeren har sagt, at vi går foran her, at man så ikke allerede har taget fat alle de steder, hvor vi kan, for andre EU-lande har langt bedre plads i svinetransporterne, end vi kræver herhjemme? Jeg vil gerne spørge: Hvad nøler justitsministeren egentlig efter?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil da gerne sige til hr. Bjarne Laustsen, at jeg sandelig ikke nøler det mindste på det her områ-

de. Og jeg skal heller ikke skyde skylden på tidligere regeringer, som måske heller ikke har udnyttet EU-reglerne optimalt.

Det, jeg synes har været godt, har været, at der i Danmark har været en fælles forståelse fra næsten alle partier i Folketinget om, at øvelsen måtte gå ud på, at på de områder, hvor vi nationalt kan stille skarpere krav, gør vi det, men selvfølgelig sagligt begrundet; på de områder, hvor der er EU-regler, prøver vi at gå til maksimum af, hvad der kan lade sig gøre.

Kl. 12.15

For så vidt angår spørgsmålet om arealkrav, var der en ganske, ganske god og også meget saglig debat her i Folketinget, en forespørgselsdebat om det her emne. Efter den forespørgsel, hvor et flertal i Folketinget vedtog nogle hensigtsmæssige retningslinjer, som jeg som minister skulle arbejde videre efter, har vi nu foretaget nogle ændringer af transportreglerne i Danmark.

Med hensyn til de skærpede arealkrav, som hr. Bjarne Laustsen efterlyser, kender jeg ikke præcis lovgivningen i Tyskland, men jeg kan i hvert fald sige, at de arealkrav, vi arbejder med nu, er så skrappe, som de kan være i EU-sammenhæng, så de er i hvert fald mindst lige så skrappe som i Tyskland. De blev sendt i høring i november måned.

Kommissionen er blevet hørt, fordi der altså EU-retligt er den her mulighed for, at Kommissionen skal ind og høres; de er høringspart i en sådan sag. Den har haft nogle bemærkninger, og dem er vi ved at indarbejde nu, men bekendtgørelserne vil forhåbentlig blive udstedt her i sommerferien, hvor dialogen med Kommissionen er færdig.

Der bliver altså nye, skarpere arealkrav, så Danmark ikke på det her område er længere bagud end andre lande, som vi normalt gerne vil sammenligne os med.

Jeg vil godt understrege, at for mig er bundlinjen altså ikke at være ens med Tyskland, det er de bedst mulige dyrevelfærdsregler. Jeg har ikke et problem med, at vi på nogle områder også går videre, end man gør i andre lande, hvis ellers det kan holdes inden for EU-retten.

Bjarne Laustsen (S):

Jeg er da glad for, at ministeren vil gøre noget, men jeg har jo spurgt efter et responsum, altså om ministeren ville oplyse, hvordan reglerne er i de andre lande, for jeg er fuldstændig enig i, at

hvis der er andre lande, der har endnu bedre regler end Tyskland, skal vi tilstræbe dem.

Ministerens svar var, at det ville tage hundrede år og en krig, men at man godt ville prøve at kigge på det. Det synes jeg vi skal gøre, for når tyskerne har det, må det være, fordi de har argumenteret for, at der er behov for det.

Derfor synes jeg bare, og nu har ministeren jo været minister i nogle år, at det, når man hele tiden har sagt, at vi ikke kan komme længere på grund af EU, og det så viser sig, at det kan man – i den her sag ligger der jo en lang række afslørende materialer, hvor man selv kan dokumentere, at der var 160 efter tyske forhold, 126 efter danske – da bare simpelt hen er et spørgsmål om at komme i gang med at forbedre dyrevelfærden på det her område.

Derfor vil jeg godt spørge, om ministeren hurtigt vil sætte det her arbejde med at udarbejde det resposum i gang, så vi kan se, hvor langt de andre lande er kommet.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Bjarne Laustsen, at det gør jeg da gerne. Jeg spørger gerne i de andre EU-hovedstæder om, hvordan reglerne er.

Det, jeg sagde til hr. Bjarne Laustsen i det åbne samråd, og som jeg gerne vil gentage, er, at der, hvor jeg synes, vi skal prøve at koncentrere kræfterne, er i forhold til de lande, hvor man sætter dyrevelfærd højt. Det er ikke for at sige noget decideret grimt om de sydeuropæiske lande, men det er nok ikke der, vi skal finde den store inspiration til nye regler.

Men vi spørger gerne i andre lande til, hvordan regelsættet er, og – vi kan jo ikke tvinge dem til at svare inden for en uge – vi vil da gerne arbejde for, at de svarer. Det sagde jeg også til hr. Bjarne Laustsen.

Jeg synes bare, at dyrene ikke kan vente på, at ministerierne fra forskellige lande svarer. Vi må forsøge at arbejde os videre frem og forbedre reglerne løbende, og det har vi gjort. Også når det gælder arealkravene, er vi i gang med at skærpe reglerne, men vi bliver nødt til at overholde de regler, der bl.a. er i forhold til EU om, at Kommissionen skal høres. Og det er altså det, der, om man så må sige, har været med til at forsinke en bekendtgørelse, som ellers var klar til at træde i kraft.

Men det vil den forhåbentlig gøre inden for kort tid, og jeg stopper jo ikke ved det. Der er en ny transportforordning, som giver os nye muligheder, og den har jeg tænkt mig at udnytte. Det

betyder bl.a., at vi i forbindelse med noget af det, der optager rigtig mange danskere, nemlig udsættersørerne, vil lave en maks. 8 timers-transporthænsning den. 1. januar 2007.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg vil lige henstille, at man så vidt muligt overholder tiderne, for ellers når vi ikke alle igennem, så hvis man kan korte spørgsmålene og også svarene lidt ned, vil det være til gavn for de sidste, der står på min seddel her i dag. Det er bare en høflig henstilling.

Bjarne Laustsen (S):

Spørgeren synes, det er væsentligt, at de 2 millioner grise, vi sender ud af landet, også skal have ordentlige forhold. Derfor synes jeg, det er en væsentlig drøftelse, vi har her. Og derfor vil vi gerne holde fokus på, at alt det, vi kan gøre fra dansk side, vil blive gjort i den her sag.

Jeg er meget spændt på at se den bekendtgørelse og alt det der, om den som minimum lever op til de tyske bestemmelser. Jeg siger ikke, at ministeren skal gå til Grækenland eller Portugal, men her var der altså et eksempel, hvor man bare skulle lige syd for den dansk-tyske grænse for at få et eksempel på, hvor det var bedre.

Jeg vil så gerne tage fat i en anden ting. Det er, at der i forhold til de papirer, der kom ud af den her ulykkelige sag, har været spørgsmål om, hvor meget kontrol man kunne foretage, om man kunne foretage en 100-procentskontrol af alle de dyretransporter, der blev foretaget.

Der har vi jo fået et stykke papir fra Svend Johansen, dyrlægen, der tilså dyrene inden afgang, og der siger man så, at man i den her region vil hæve kontrollen fra 2 til 100 pct. Så vil jeg gerne spørge efter, om det også er brugerfinansieret.

Kl. 12.20

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige to ting til hr. Bjarne Laustsen, og det er jo en gentagelse af vores åbne samråd fra forleden.

For så vidt angår stikprøvekontrol, er det ikke min vurdering, at man kan foretage en 100-procents-stikprøvekontrol. Det at foretage en stikprøvekontrol betyder, at man tager en stikprøve, og en 100-procentskontrol er altså ikke en stikprøvekontrol. Men vi har tilkendegivet, at man efter en juridisk opfattelse med lidt hiv og sving godt vil kunne argumentere over for Kommissi-